ПАМ'ЯТАЄМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ - БУДУЄМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 181. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 26-го ВЕРЕСНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 26, 1975 No. 181. VOL. LXXXII.

СУА ВІДЗНАЧАЄ СВОЄ 50-РІЧЧЯ

Філядельфія (Л.В.). — У „Свободі" ч. 166 появилась вістка про те, що Округа Союзу Українок Америки у Ню Йорку відзначує 50-ліття своєї організації. Небагато жіночих організацій у вільному світі мажуть похвалитись такими роковинами. Тому цей ювілей має подвійне значення. Не тільки може він дати членству вдоволення з пройденого шляху і його осягів, але й показати нашій громаді цей великий вклад у наше громадське життя, що його Союз Українок Америки у тому часі завершив.

Округа СУА в Ню Йорку перша приступає до того завдання. Дня 4-го жовтня ц.р. почнеться Тиждень СУА, в програмі якого є Богослужба в наміренні СУА, виставка, панелі на виховні теми, академія з мистецькою програмою і відзначенням членок-піонерок та вишивані вечерниці.

Дня 5-го жовтня 1975 р. Округа Огайо заплянувала свій ювілей. Відбудеться він у формі святочної зустрічі, на якій буде промовляти видатна громадська діячка д-р Маруся Бек, яка є головою Комісії Міжнародного Року Жінки при СФУЖО.

Дня 19-го жовтня 1975 р. Округа Філядельфії намітила відзначення 50-ліття СУА. Це заплянoване святочним бенкетом у готелі Бенджамін Франклін з багатою програмою. Ця Округа плянує видати програмку з короткою історією СУА і списком заслужених членок, які будуть відзначені на цій зустрічі.

Дня 8-го листопада 1975 р. Округа Північного Ню Йорку передбачує святочну зустріч у Коговзі. Цю ювілейну імпрезу вшанує своєю приявністю почесна голова-основниця Олена Лотоцька.

Дня 9-го листопада 1975 року зустрінеться членство Округи Нюарку на ювілейному бенкеті, де — як усюди — зійдуться три покоління членок: членки-піонерки, теперішній актив середнього віку і молода зміна. У програмі бенкету є мистецька програма.

Так заплянований ювілей СУА на східньому побережжі. Ще не маємо відомостей із середущої Америки, але й там ідуть заходи коло підготови ювілейних святкувань. Як видно із поданого, кожна Округа старається внести щось особливого, щоб відзначити не тільки свої роковини, але й Рік Української Жінки.

„Наше головне завдання: використати всі нагоди і можливості для української справи" – каже д-р Маруся Бек

Під час відвідин у „Свободі". На фото (зліва): ред. Любов Коленська, д-р Маруся Бек, пані Стефанія Букшована і ред. Людмила Волянська.

Джерзі Ситі. (Л. К.) — Такі нагоди, як 200-річчя Американської Незалежности, Міжнародний Рік Жінки, світовий рух за права людини та багато подібних дають нам добрі можливості відповідними активностями використати їх для добра української справи — заявила відома наша діячка д-р Маруся Бек, відвідавши „Свободу" минулого вівтірка, 23-го вересня, в товаристві своєї подруги пані Стефанії Букшованої. Використання цих нагод і можливостей на місцеву і крайову скалю пані Бек ставить собі за головну мету в теперішній її активності. Як відомо, д-р Маруся Бек, колишня голова Міської Ради Детройту та виконуюча обов'язки посадника цього великого індустріяльного міста, є тепер головою Української Комісії Міжнародного Року Жінки, заступницею голови Виконного Органу Української Центральної Ради та директором Інформативного Бюра, яке є експозитурою Державного Центру, як і активним та провідним членом і діячем ряду інших установ та починів.

Сповняючи функції голови в Українській Комісії під час Світової Конференції Міжнародного Року Жінки, вона поміж 30-ма делеґатками мала окрему відповідальність за демонстративну ділянку. В імені української делеґації вона передала президентові Конференції при ОН, Педрові Океді, меморіял з проханням про амнестію для українських жінок-політв'язнів в СССР. Під час Конференції вона виступала на прийнятті в американського амбасадора, яке було влаштоване для амбасадорів різних країн, американських політичних діячів та достойників з різних держав. Виступала також від імени українських жінок в амбасаді на нарадах всіх американських делеґаток. Пані Маруся Бек була там також акредитованою кореспондент кою тижневика „Вест Сайт Кур'єр".

У неділю, 21-го вересня пані Маруся Бек була приявна на маніфестації в Ню Йорку з нагоди 200-річчя Незалежности Америки, 100-річчя Українського Поселення і Дня Українки-політв'язня, виголошуючи там промову. В понеділок, 22-го вересня, вона взяла участь на засіданні Крайового Комітету Року Жінки при УККА.

АНДРІЙ ГРИГОРЕНКО ВИСТУПАЄ В ОБОРОНІ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ В СССР

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Від сина генерала Петра Григоренка, Андрія Григоренка, який, разом з дружиною Марією виїхав з СССР і тепер живе в Мюнхені, ми одержали до опублікування надруковану нижче заяву. Андрій Григоренко, подібно як його батько, був також активним учасником руху за права людини в СССР і майже усі названі у цій заяві особи є його друзями або знайомими.

ЗАЯВА А. ГРИГОРЕНКА

Я хотів би насамперед подякувати усім людям на Заході, які неодноразово виступали в обороні самостійно думаючих людей в СССР. Як раз завдячуючи цій солідарності, багатьом на моїй Батьківщині вдалося вийти з в'язниць, психіятричних лікарень і таборів.

Тільки гласність стримує радянські власті від фізичного знищення усіх хто дозволяє собі на розкіш мати власну думку. Та чи тільки власну думку — розкіш попросту думати і читати не те, що скажуть, а за власним розсудком.

Рух за права людини в СССР кинув визов одній із сучасних тоталітарних систем. Але самітньо, відірвано від решти світу, не можна протистояти невиданій потузі державної машини. Тільки спільні зусилля людей доброї волі можуть протистояти агресії тоталітарної психології, під якою ширмою вона б не ховалась і яке гасло вона не видвигала б.

Я вірю, що гуманність і співчуття терпінню інших переможуть в нашому жорстокому світі. І задля цієї гуманности я хотів би, щоб люди пам'ятали про тих, що їх придавила радянська державна машина. В ім'я справедливости не можна забути про окупацію Прибалтики, анексію Східньої Прусії, придушення мадярської революції 1956 року, окупацію Чехо-Словаччини в 1968 році, масово розстріляних в Новочеркаську, Тбілісі й інших містах СССР на початку 60-их років і багато, багато іншого. Там, по другому боці колючого дроту, що розділює наш світ, борються, відстоюють свої національні і культурні права: вірмени, евреї, кримські татари, литовці, месхи-турки, німці, українці, віруючі різних обрядів і багато інших, на пе-

(Закінчення на стор. 3-ій)

„ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ СОЛІДАРНОСТИ" У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, Па. — Заходом Комітету Оборони Валентина Мороза в неділю, 26-го жовтня ц.р., відбудеться тут біля Індепенденс Голл маніфестація - День Української Солідарности з Валентином Морозом і іншими в'язнями в СССР. Головним промовцем на маніфестації буде мейор Філядельфії Френк Різо.

Заповідають зимовий семестр академічного року 1975-76 Філії УКУ

Вашінгтон (УКУ). — Зимовий семестр місцевої Філії Українського Католицького Університету розпічнеться тут в неділю, 5-го жовтня Божественною Літургією в Домі св. Софії при 2615 30-тій вулиці, Норт-Вест о 11-ій годині ранку, що її відслужить о. радник Стефан Кіржецький, духовник Філії УКУ. Негайно після Богослужби відбудеться виклад проф. д-ра Михайла Кушніра на тему: „Теологічна основа української ікони".

В понеділок, 6-го жовтня, о годині 7:30 вечором відбудеться чергова лекція, що її переведе проф. д-р Леонід Рудницький (Ля Саль Коледж, Філядельфія) на тему: „В пошукуванні за абсолютом: духові вартості сучасної української літератури".

Дальші лекції будуть відбуватись кожного другого понеділка о годині 7:30 вечором в тому ж приміщенні. Лекції будуть охоплювати теми з літератури, релігії, історії, філософії, мистецтва, права та економії.

Зацікавлені студенти повинні зголошуватись, як слухачі, на слідуючу адресу: Ірина Ясінська, 925 Шіндлер Драйв, Сілвер Спрінг, Меріленд, 20903. Телефон: (301) 593-8132.

Почавши з неділі, 5-го жовтня ц. р., і на протязі цілого академічного року — кожної неділі й свята — в 11-тій годині ранку будуть служитись Божественні Літургії в каплиці св. Софії з поминанням Фундатора Дому св. Софії, Блаженнішого Патріярха Иосифа І.

Українка здобула першу нагороду

Бетлегем, Па. (Оля Цегельська). — Тут на „Дні Спадщини", що відбувся в суботу, 20 вересня на вулицях центру міста у формі виставки мистецьких виробів і старого промислу, найбільшою атракцією були українські вишивки, що їх демонстрував місцевий 91-ий Відділ СУА. Весільні рушники, власність пані Наті Цегельської, вишивані хрестиковим гуцульським - космацьким взором, виграли першу нагороду у сумі 100 дол. (інших нагород було 15), як „найкращий показ". Перша вістка про виграну нагороду появилася в Алентавнськім тижневику „Сандей Кронікл" зі знимкою п. Н. Цегельської.

Українські писанки в іншому місці на тій же виставці виконувала молоденька писанкарка Стефанія Скуманич, (з третього покоління українських поселенців). Про неї висловилася місцева газета, що вона виглядала замолоденька, бо лише 15-літня, щоб виконувати такі прецизійні взори на писанках. Цього навчилася вона від своєї тітки, коли була ученицею 4 кл. початкової школи.

Комітет 200-річчя ЗСА в Джерзі Ситі плянує активність

Джерзі Ситі (Н.Н.). — Створений 27-го червня ц.р., за ініціятивою Відділу УККА, окремий Комітет 200-річчя ЗСА в Джерзі Ситі відбув уже третю нараду, на якій обговорено плян праці, фінансування української участи в місцевих і крайових імпрезах, влаштування базару і подібне.

Комітет очолює молодий, повний ентузіязму для спільної справи місцевий адвокат Роберт С. Челяк, функцію фінансового референта виконує Іван Цьолко. Інші члени комітету: Мелянія Міляновнч, Володимир Білик, Олександер Благітка. В склад поширеного Комітету входять ще голови 19-ох діючих на терені громади організацій.

Найближчою імпрезою в рамцях відзначування 200-річчя ЗСА буде фестиваль хорів і музичних ансамблів етнічних груп в Джерзі Ситі в дні 2-го листопада ц.р. Українців репрезентуватиме на цій імпрезі ансамбль молодих бандуристів під кер. о. С. Кіндзерявого-Пастухова. Дальші пляни будуть обговорені на нараді, що відбудеться в понеділок, 29-го вересня ц.р. в УНДомі о год. 7:30 вечором.

СЕАТО плянує самоліквідацію

Об'єднані Нації, Н.И. — Міністри закордонних справ держав, які належать до Організації Південно-Східньої Азії (СЕАТО), у середу, 24 вересня, рішили, що з уваги на „змінену ситуацію" в тій частині світу, ця організація повинна ступнево самоліквідуватися. Нарада міністрів, яка відбулася в місії ЗСА до Об'єднаних Націй, була першою від часу, коли Тайланд і Філіппіни зажадали цієї самоліквідації, вказуючи, що кінець війни в Індокитаї змінив ситуацію. Крім двох згаданих держав, до СЕАТО належать також ЗСА, Австралія, Велика Британія, Нова Зеляндія як також Франція та Пакістан, але дві останні країни вже довший час не беруть участи в діяльності СЕАТО. На нараді в місії ЗСА промовляв, між іншими, державний секретар Генрі Кіссінджер, але преса не одержала жадних подробиць про його виступ. Тільки повідомлено, що генеральний секретар СЕАТО, Сунтгорн Гонгладарон із Тайланду, має виготовити плян щодо ступневої ліквідації цієї організації протягом наступних двох років. Міністри закордонних справ вважають, що СЕАТО „застаріле".

СЕАТО створено в 1954-му році з метою запобігти поширенню комунізму в південно-східній частині Азії. Організація має об'єднаний військовий штаб, відбувала спільні мілітарні маневри, як також співпрацювала в економічній та технологічній ділянках. Хоча завданням СЕАТО було запобігти поширенню комунізму, то під час В'єтнамської війни ця організація не виявляла майже жадної діяльности.

Ґромико й Іґал Аллон відбули нараду щодо Близького Сходу

Об'єднані Націй, Н.И. — У середу, 24 вересня, совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико відбув тригодинну нараду з ізраїльським міністром закордонних справ Іґалом Аллоном в справі ситуації на Близькому Сході. Хоча не подано подробиць про перебіг цієї наради, проте повідомлено, що були обговорені „питання загального характеру, як також деякі специфічні справи". Це була свого роду „нарада на вершинах", бо за останніх два роки неофіційно переговорювали тільки ізраїльський амбасадор до ЗСА Сімха Дініц та совєтський амбасадор Анатолій Добринін. Зустріч Ґромика і Аллона відбулася з ініціятиви ізраїльської місії до Об'єднаних Націй. Як відомо, Совєтський Союз зірвав дипломатичні зв'язки з Ізраїлем після арабсько-ізраїльської війни в 1967-му році. Ізраїль кількакратно заявляв, що бажає відновлення цих зв'язків, але Москва досі вимагала, щоб раніше був „значний проґрес" щодо остаточного миру на Близькому Сході. У вівторок, 23 вересня, Ґромико в промові перед Генеральною Асамблеєю ОН знову таврував Ізраїль за те, що відмовляється звільнити всі окуповані арабські території.

Ірак вимагає усунення Ізраїля з ОН

Об'єднані Нації, Н.И. — Заявляючи, що недоля палестинських арабів являє собою один з найжорстокіших прикладів несправедливости в історії людства, іракський міністер закордонних справ Саадун Хамаді у середу, 24 вересня, заявив в Генеральній Асамблеї ОН, що найкращою розв'язкою конфлікту на Близькому Сході було б усунення Ізраїля з Об'єднаних Націй. Міністер Хамаді твердив, що Ізраїль „масово винищує палестинських арабів".

Таємна Служба „передчувала" небезпеку для Президента

Вашінгтон. — Пресовий секретар Білого Дому Рон Нессен заявив кореспондентам у середу, 24 вересня, що Таємна Служба, обов'язком якої є охороняти найвищих урядовців ЗСА, минулого понеділка „передчувала" небезпеку для президента Джералда Форда і тому радила йому не зближуватися до великого натовпу людей, які ждали коло Сейнт Френсис готелю в Сан Франсіско. Як відомо, з цього натовпу до Президента стрілила з пістолета Сара Джейн Мур, але один ветеран вчасно підбив її руку, тим правдоподібно рятуючи життя президента Форда. Інші речники Білого Дому заявили, що „передчуття" Таємної Служби правдоподібно було базоване на факті, що недовго перед замахом на життя Президента коло цього готелю проходила демонстрація малої групи людей, які вигукували такі гасла, як наприклад, „Звільніть Патришу Герст, арештуйте Джералда Форда". Також один працівник місцевої телевізійної станції попередив дорадників Президента, що в натовпі людей є „деякі підозрілі особи" і сказав, щоб Таємна Служба якнайшвидше відвезла Президента на летовище. З уваги на те, президент Дж. Форд не зближався до юрби народу, а тільки при виході з готелю помахав рукою до натовпу, віддаленого на яких 40 стіп. Власне тоді Сара Мур стрілила в сторону Президента.

Надгудсонська Округа приготовляється до фестивалю з нагоди 200-річчя ЗСА

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Йдучи слідом інших повітів, Етнічний Комітет 200-річчя Американської Незалежности Надгудсонської Округи інтенсивно приготовляється до етнічного фестивалю, який відбудеться в неділю, 2-го листопада ц.р. в Парк Театрі, 560 32-га вулиця в Юніон Ситі, Н.Дж. У фестивалі, який проходитиме під гаслом „Америка сповнена музикою в 1975 р.", візьмуть участь 15 мистецьких етнічних груп і 4 американські, включаючи сюди хори — церковні і світські, сольоспівв тощо. Українську групу репрезентуватиме Капеля юних українських бандуристів під управлінням мґра Миколи Чорного і дириґентурою о. С. Кіндзерявого-Пастухова. Ввесь дохід з імпрези призначений на здвигнення пам'ятника або пропам'ятної таблиці для вшанування етнічної спадщини Гудсонської Округи.

Білети на імпрезу можна замовляти телефонічно на число (201) 435-2081. Доїхати до місця фестивалю, який розпічнеться о год. 2-й по полудні, можна автобусом ч. 1 до 32-ї вулиці. Забезпечено також вільне паркування.

У ТОРОНТІ ВІДБУВСЯ СЕМІНАР УЧИТЕЛІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Торонто (І. Боднарчук). — У днях 13 і 14 вересня ц. р., заходом Провінційної Ради КУК Онтаріо і в порозумінні із СКВОР тут у приміщеннях Свято - Миколаївської школи при вул. Белвуде відбувся учительський семінар. Семінар був заплянований з метою підвищення учбового процесу, простіше кажучи, щоб допомогти учителям у їхній педагогічній праці, але вже на самому семінарі, на який зареєструвалось біля 180 осіб, поряд із семінарними заняттями вчителів поставлено на програму панель та доповіді, що заторкали питання структурального і організаційного порядку. Програма проходила в такому пляні: Дискусійна лава: „Існуючий стан шкільництва" — Б. Онищук, А. Чумак, І. Цибульський; д-р Є. Рослицький — модератор. „Школа і громада" — М. Дяковський, „Організація навчальної праці в школі" — о. Т. Славченко. З черги відбулася семінарна сесія над такими питаннями: програми і підручники, практика навчання по клясах і предметах: кляси 1: Я. Козловський, 2-3: М. Грабовська, 4: А. Ференсів, садочок — Л. Кузь, передшкілля — І. Васр, українська мова — Т. Горохович, література — М. Ухач, історія — Ю. Микитин, географія — д-р І. Стебельський, культура — д-р Б. Стебельський і П. Маґденко.

Лекції різних типів і метод: д-р Б. Білаш і А. Якимів, д-р Г. Семенюк, Л. Ткаченко. Інформація про навчання української мови в державних школах — Ю. Джуравець. „Іншомовні діти" — В. Костецька.

Культурно - виховна діяльність у школі — І. Боднарчук; Спів — Г. Мигаль, І. Глібович; Імпрези — Я. Зорич; Методика вивчання мов — А. Стебельська; Діялекти і мова — д-р М. Павлюк; Мовознавство і вивчання мов; — д-р Е. Бурштинський.

Проводив — д-р Є. Рослицький. З адміністрацією добре справилась пані Оксана Закидальська. Міська Управа гостила вчителів обідом.

У семінарі взяли участь учителі різних міст Канади й

(Закінчення на стор. 3-ій)

В Клівленді відбулася Міжокружна виховна конференція СУА

Клівленд (Емілія Волянник) — В днях 6 та 7 вересня ц.р. відбулася тут Міжокружна виховна конференція Округ Союзу Українок Америки — Детройту, Боффало, Чікаґо, Рочестеру і Клівленду.

Конференцію відкрила голова Окружної Управи СУА Огайо пані Марія Грушкевич молитвою, вітаючи опісля виховну референтку Головної Управи СУА пані Ірину Лончину та всіх приявних.

Проводила З'їздом першого дня пані І. Лончина, даючи рівночасно першу доповідь на тему: „Потреба організування світличок. Другою точкою була доповідь пані Люби Климкович з Чікаґо на тему: „Організація світличок." Третя доповідала пані Віра Андрушків з Детройту на тему: „Методика навчання в світличках для дітей, що не знають української мови". П'яту доповідь мала сестра Мироня з Детройту: „Як застосувати методу Монтесорі в навчанні мови." Дві останні прелеґентки розпоряджали великим засобом посібників до навчання, прозірками та діточими робітниками. По обміні думок і досвідом учительок, під час оживленої дискусії, яка внесла багато нових концепцій в навчанні дошкільних дітей, наради перервано до чергового дня.

Програму другого дня З'їзду до полудня заповнили звітування учительок дошкілля пані Віри Еливі з Рочестеру та пані Назаренко з Детройту. Розказуючи про їхні місцеві обставини та способи ведення своїх світличок, вони демонстрували багато діточих робіток та придуманих ними посібників до навчання мови. Розказали також про свої світлички в Клівленді п-і О. Топорович та пані Галя Яцишин. Дискусія була дуже оживлена, майже кожна учасниця З'їзду висказувала свою думку.

По обіді відбувся панель з дискусією на тему: „Діти тяжкі до ведення." Свої думки відчитували: пані О. Хмиляк О. Смеречинська та Оля Головка. Модератором була пані О. Топорович. Панель вислухано з ентузіязмом і признанням для молодих професіоналісток, які не одну діточу проблему роз'яснили, даючи науково - психологічний підклад у відношенні до т.зв. „злих" дітей. Не кара, але багато вирозуміння, серця і похвали можуть унормувати злий нахил і відсталість від доброї поведінки.

Зустріч виховних референток та вчительок дошкілля була знаменитою нагодою не тільки для обміну думок на тему виховно - навчального процесу, але й дала широкий програмовий матеріял тематики в навчанні під сучасну пору.

Відбудеться братська зустріч в Чікаґо

Чікаґо (Н.Н). — Існуючі місцеві українські католицькі братства і сестрицтва при окремих парафіях нав'язали між собою контакт і співпрацю та від одного року відбувають спільні зустрічі і наради. Чергова зустріч відбудеться в Чікаґо 11 жовтня напередодні тамошнього Свято-Покровського Празника, що тут від років дуже врочисто відбувається при Соборі Св. Володимира й Ольги.

Зустріч буде преведена в Парафіяльному Осередку св. Володимира й Ольги при 2255 Вест Чікаґо Авеню і розпічнеться 11 жовтня о 10 год. ранку. В програмі, крім організаційних справ, також доповіді о. д-р Івана Тилявського про обрядову обнову в УКЦеркві та ред. Романа Данилевича про потребу церковних братств і їх завдання в нагій дійсності.

До участи запрошено представників існуючих братств і сестрицтв та усіх зацікавлених у своїх парафіях творити подібні організації.

В. ПАСІЧНЯК ДОПОВІДАТИМЕ В ГЮСТОНІ

Гюстон, Тексас. — Заходом Відділу Товариства за Патріярхальний устрій української Католицької Помісної Церкви, тут в неділю, 28-го вересня ц.р. о год. 7-й вечором в залі місцевої української католицької парафії, ред. Василь Пасічняк, організаційний референт Т-ва, виголосить доповідь на тему: „Оборона патріярхату Помісної української Католицької Церкви в Святому Році 1975".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник / Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі направляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Розв'язка мусить бути

Дві — слава Богу безуспішні! — спроби скритовбивчого замаху на президента Джеральда Форда викликали оправдано велику тривогу серед народу та поставили в цілій гостроті питання безпеки і охорони видатних особистостей у системі демократичних вольностей. Політика тут ні при чому. І не тільки політика, але й звичайний здоровий глузд. В обидвох випадках замаху заарештовані жінки-кандидатки на скритовбивць діяли самочинно, без будь-яких, навіть про людське око, серйозніших спонук. Очевидно, що кваліфіковану опінію в цій справі скажуть психіятри. Причин може бути багато та більше і менше безглуздих. Як одну з них називається бажання „слави", нехай і сумної, бо в демократичній системі засоби масової інформації вважають такі аномалії за „новини" та віддають їм головну увагу, згідно з давньою порадою одного з редакторів, який новозаанґажованого репортера повчав, що жадною новиною не є те, що собака вкусила людину, але гідною уваги новиною було б, якщо б людина вкусила собаку. Власне, бажання дістатися на перші сторінки газет та мати головну увагу в радіо - телевізійних повідомленнях уже не раз і не два були причиною більшого чи меншого беззаконня. Вони ж бо і є чи не головними причинами тієї „пошести насильства", про яку тепер говориться. Можна б наводити ще багато всіляких інших причин, включно із загальним занепадом моралі.

Проте, справа не в причинах, бо вони завжди були і будуть, а багато всіляких злочинів поповнено і без будь-яких причин. Божевільні ж люди також не переводяться. Діло в тому, як у демократичній системі запобігти таким злочинам без рівночасного порушення системи. Для прикладу: було багато випадків, що поліція чи інші відповідні власті знали про плянований злочин, але нічого не могли вдіяти перед його поповненням чи конкретною спробою поповнити. Такий закон. Закон не передбачає превентивних арештів. Багато з нас ще пам'ятає, як в 30-тих роках переїжджав через Львів румунський король, і тоді польська поліція притримала на той час головно наших студентів. Але американська поліція не притримала Сари Джейн Мур, хоча вона під час переслухання сказала Таємній Службі, що вона може „випробувати систему охорони Президента".

Складна і скомплікована це ситуація, але вона мусить мати якусь розв'язку. Немає ж бо ситуації без виходу. Після двох останніх спроб замаху на Президента над цим цілком певно „ломлять собі голови" покликані до того фахівці. Але, заки така задовільна розв'язка буде знайдена, треба максимально збільшити охорону Президента та всіх тих видатних постатей, що з будь - яких мотивів могли б впасти жертвою атентатів, щоб „мудрість не прийшла по шкоді".

Совєтське лицемірство

„Український історичний журнал", який виходить в Києві, в своєму числі за червень 1975-го року інформує, що під час Загальних зборів Академії наук Української ССР, які відбулися 19-20 березня, було вручено дипломи Президії цієї Академії „науковцям, нагородженим преміями імені видатних вчених України". Премію імені Дмитра З. Мануїльського присуджено авторському колективові монографії „У боротьбі за ліквідацію колоніялізму. Зовнішньополітична боротьба Радянського Союзу за остаточну ліквідацію колоніялізму та участь у ній Української РСР". Книжка вийшла з друку минулого року.

Отже, премію за книжку про боротьбу з колоніялізмом вручає Академія наук теоретично „суверенної" Української ССР, яка фактично є колонією Москви. Вже сам заголовок монографії, який твердить, що рабовласницький Совєтський Союз „бореться за остаточну ліквідацію колоніялізму", є глумом з усього і над усім.

Абсурдними звучать слова рецензента цієї монографії, який в „Українському історичному журналі" пише, що в книзі „також висвітлено зовнішньополітичну діяльність Української РСР в ООН та інших міжнародних організаціях, спрямовану на підтримку країн, що розвиваються, зміцнення їх національного суверенітету, боротьбу з расизмом і неоколоніялізмом, забезпечення прав і свобод людини за утвердження справедливих принципів міждержавних відносин". Це ж бо — як кажуть — сліпий бачить, що т. зв. Українська ССР не веде жадної самостійної „зовнішньополітичної діяльности" на жадних міжнародних форумах, а її „уряд" тільки виконує накази і доручення Москви. А за словами рецензента згаданої книги Українська ССР ще й „допомагає недорозвиненим країнам зміцнювати їх національні суверенітети", тобто зміцнює в інших те, чого сама не має.

Сама монографія „У боротьбі за ліквідацію колоніялізму", як і рецензія на неї в „Українському історичному журналі" — два чергові приклади совєтського лицемірства.

Друковані в УССР книги висилаються до 116 країн світу

Київ. — Совєтська преса інформує, що книги, видані в Україні, „можна побачити в найвіддаленіших куточках нашої плянети". Маршрути української книги пролягли у 116 країн. Тільки на протязі одного 1974 р. „Укркнигоекспорт" вислав за кордон 4 мільйони 850 тисяч примірників суспільно-політичної, сільськогосподарської, науково-технічної, художньої, медичної, навчально-педагогічної та дитячої літератури. Найбільшу кількість закупила Польська Народна Республіка, бо аж 1.525.-000 книжок виданих в Україні, Угорська Народна Республіка — 550,000, Німецька Демократична Республіка — 241,000, а Болгарія 223,000 книжок. Найбільші покупці на Заході — Канада і ЗСА. Щорічно канадські книготорговельні фірми купують в Україні понад 65,000 книг, американські — близько 50,000.

ЕКОНОМІКА Й ПОЛІТИКА

Париж (Т. Дж.). — Від закінчення вакацій, тобто від кінця серпня, французи напружено займаються господарськими справами: вирядження дітей до школи, репарування вікон і дверей, бо ось мазут здорожів на 7 відс., а зима заповідається погана тощо. А при цьому знову й знову відчувають інфляцію. Число безробітних доходить до мільйона й кожна родина більш чи менш заторкнена цією проблемою, бо коли хтось не втратив праці, то втратив кілька годин, або стоїть під загрозою втрати. Синдикати готуються до „бою", а першою „битвою" буде страйк 23-го вересня.

Уряд висунув свій плян „оживлення" шляхом ряду заходів, на першому місці між якими — підкинення в економіку 30 мільярдів франків у різних формах: публічні роботи, позики підприємствам, здешевлення і продовження кредиту, мораторія податків. Є це заходи зовсім протилежні до дотеперішньої політики, яка полягала на зменшенні споживання, щоб обмежити інфляцію. Сьогодні ставка йде на зріст внутрішнього споживання, щоб зменшити безробіття, збільшити інвестиції.

Не входячи в економічне теоретизування, слід сказати, що цей плян може вдатися бодай частинно, якщо Франція матиме бодай півроку спокою, щоб передбачені заходи дали свої наслідки, щоб підприємці набрали довір'я й інвестували та знову приймали робітників з перспективою зросту споживання, тобто — сенсу збільшення продукції. Робітничі синдикати, одначе, не мають наміру той спокій дати урядові й продуктивному апаратові.

Вони вважають, що цей плян дає вигоди тільки капіталістам: мільярди, мовляв, підуть у їхні руки й вони ними господаритимуть, не оглядаючись на інтереси робітництва. Інвестиції в модернізацію підприємств збільшать а в томатизацію продукції, і від того безробіття тільки зросте. Словом — збагатяться підприємці, а спроможність закупу робітництва скорше зменшиться. Така постава не сприяє зростові довір'я до майбутнього й працедавці дуже обережні із анґажуванням звільнених робітників та з інвестиціями, бо магазини й так повні.

Ця ситуація, яка властива багатьом упромисловленим країнам, не лише Франції, виносить на верх цілий ряд проблем соціяльного укладу, що є вислідом боротьби кляс і їхніх інтересів, у яких ці кляси замикаються, не належно розуміючи співзалежність своїх інтересів, а зокрема взаємозалежність у переможенні кризи, що має світовий засяг. Один із прикладів: хто сьогодні зважиться говорити про зменшення т. зв. стабільности затруднення? Тобто про факт, що коли робітники добилися (зокрема у Франції) різних забезпечень щодо звільнення з праці, то цим змушують працедавця бути дуже обережним при анґажуванні робочої сили, якої він не може звільнити в разі необхідности. Вічна проблема: міцних позицій і можливостей маневрування.

Говориться дуже багато про те, щоб обнизити вік виходу на емеритуру до 60 років (у Франції він — 65). Це дало б 200 тисяч нових місць праці для молодих, але це збільшило б суспільний і державний бюджет до того, що за якийсь час працюючий буде працювати на емеритів.

Обраховано, що мільйон місць можна осягнути, коли б робочий тиждень зменшити до 40 годин (у Франції — 43 години). Це те, чого найбільше хоче робітництво всього світу, бо властиво з доїздом робітник у Франції працює денно не 8 чи 9 годин, а 11 годин і 16 хв. Це його втомлює понад міру й це стає першорядною проблемою. Одначе, коли при цьому не зменшувати тижневої чи місячної платні, то як уникнути дорожіння продуктів? Але справа не тільки в грошах. Справа також у тому, що працедавець не легко знайде кваліфікованого робітника, коли б йому треба було затруднити нову силу.

Усі ці реформи стоять перед усім світом з високорозвиненою продукцією. У Франції ще існує й проблема (як і в інших країнах) чужинецьких робітників. Коли мільйон французів на безробітті, то майже два мільйони чужинців працюють, виконуючи „чорну" роботу, якої не хочуть робити французи. Тому мова про девальоризацію фізичної праці, улегшення її так, щоб не треба було спроваджувати чужинців з-поза країни.

Усі ці проблеми вимагають розв'язки й розв'язка знайшлася б, коли б економіка мала спокій, а уряди допильнували доброї волі працедавців. Коли б робітництво змагалося тільки за соціяльні справи. Але робітничі синдикати у різних країнах, а зокрема у Франції, дуже політизовані. При наявності об'єднання лівиці політизованим синдикатам здається, що приходить час зміни режиму. І тут політика паралізує економіку.

Тому годі вгадувати розвиток подій у Франції. Годі бути оптимістом, коли синдикати не можуть зговоритися з урядом щодо якогось перемир'я для здійснення урядового пляну, що його вже схвалив парлямент на надзвичайній сесії. Але годі бути й песимістом, бо Франція занадто багата, щоб у ній прийшло до революції. До того ж компартія не може собі дозволити на надто радикальні потягнення, щоб не розірвати дуже хиткого союзу з більш поміркованими соціялістами, які ніяк не хочуть революції, що довела б неминуче до диктатури: лівої чи військової. Здається й сама компартія не дуже рветься до влади, здаючи собі

(Закінчення на стор. 3-ій)

Василь Маркусь

КАРДИНАЛ ВІЙО ВІДПОВІДАЄ

(2)

Відповідь Апостольського Нунція в Бельгії

На адресу д-ра П. Зеленого, голови Українського Світового Патріярхального Об'єднання, що перебуває в Бельгії, відповів на ці листи архиєп. Г. Е. Кардіналь, папський нунцій в Брюсселі, листом з 25-го серпня 1975 р. (за ватиканським протоколом, в імені Папи відповідає державний секретар, а відповіді цього до установ чи осіб в окремих країнах передаються апостольськими нунціями в даних країнах).

У справі Патріярхату відповідь дуже коротка і негативна. Нунцій покликується, що в цій справі Папа вже двічі писав і висловився негативно, „щонайменше під цю пору", та що право встановлення нових патріярхатів зарезервоване Вселенському Соборові або Папі. Не лишається інакше скоментувати цю відповідь, як визначити цю позицію Ватикану незмінною без того, щоб подано логічні і розумні, чи то канонічні, чи душпастирські або інші арґументи. Очевидно, таких немає, а Ватикан не бажає входити в дискусію над дійсними причинами, бо тоді б виявилося, що вони є політичного характеру і є далекойдучими комбінаціями в пертрактаціях між Апостольською Столицею, з одного боку, та східньоевропейськими комуністичними урядами, в тому головно з Кремлем, а також із Московською Патріярхією.

Нашою реакцією має бути — не прийняти з легкої руки завитих в папірці арґументів, а радше їх ділово розкривати, бо вони можуть мати загрозливі наслідки для нашої і взагалі християнських Церков під комунізмом. А щодо прийняття чи неприйняття українською стороною такого неґативного і несправедливого рішення Апостольської Столиці, то про це вже написано багато і, очевидно будучи інспірованим політикою, таке рішення не має зобов'язуючої сили.

Богословсько - м о р а л ь ний бік арґументів української сторони куди вищий, і тому настоювання на своєму і самоствердження Патріярхального устрою, хоч формально є ігноруванням адміністративного авторитету Апостольської Столиці та її речників, проте, воно є виявом глибокого еклезіологічного розуміння Церкви та ролі й потреб у ній нашої Помісної Української Католицької Церкви.

Роля Ватикану в Гельсінках

Істотна частина листа архиєп. Кардіналя до проф. Зеленого присвячена участі й позиції Ватикану на конференціях в Женеві та Гельсінках. В листі сказано, що Апостольська Столиця не лише дорожила справою оборони релігійної свободи та прав людини в час самих переговорів щодо Европейської безпеки, але і в її кінцевих фазах. На доказ приведемо звернення до учасників конференції в Гельсінках в липні - серпні ц.р. Папи Павла та промову, виголошену там архиєп. Кассаролі, „міністром зовнішніх справ" Ватикану.

З послання Папи цитується таке місце, де Павло УІ підкреслює потребу пошанувати „законні права людини та основні свободи". Папа писав до учасників конференції:

„Між цими правами Апостольська Столиця бажає бачити спеціяльно підкреслено релігійну свободу, а водночас вона розглядає не з меншим інтересом можливості захисту і розвитку людини та того, що ці свободи означають для одиниць, спільнот, еміґрантів, етнічних груп, національних меншостей і для населення всього континенту".

Лист нунція покликується і на промову архиєп. Кассаролі в Гельсінках 1-го серпня, до речі, найдовшу, дуже загальникову та абстрактну. Кассаролі, повторюючи деякі думки Папи, між іншим сказав, що европейський мирний лад не може бути лише неґативним (відсутність воєн), але він повинен „порушити позитивні аспекти співпраці між народами Европи на підставі прийнятих усіма принципів та визнання прав людини й основних свобід". Далі Кассаролі сказав:

„Необхідно, щоби всі взяли до серця справжнє, достовірне і повне застосування в житті тих принципів конференції, які врочисто ствердили права народів і кожної одиниці в Европі".

Як бачимо, поза загальники речники Ватикану не пішли. Деякі інші західні представники сказали куди більше і сильніше, якщо йдеться про стан трактування людських прав і свобід у східній частині европейського континенту. Хто як хто, але саме ті, що заступали Католицьку Церкву, а тим самим мали мандат бути речниками всіх релігійних спільнот, повинні були вказати на ненормальний стан всіляких шиканів проти релігії і її визнавців, на стан обмежування мінімальної діяльности церковних організацій, а в деяких випадках, — як наприклад, щодо Української Католицької Церкви в СССР, — слід було вказати на факти переслідування і безпідставної заборони існування однієї цілої Церкви.

Цим актом архиєп. Кассаролі був би не „зірвав" конференцію, а навпаки, був би дав доказ, що Ватикан і Захід трактують поважно акти, які підписують, і декляраціії, які складають про людське око. Совєтський уряд лише тоді б почав респектувати цю духовну потугу, яка, хоч не має дивізій, але могла б змобілізувати нечувану моральну силу. На жаль, Апостольська Столиця сама ослаблює свої позиції, і саме тому поставлено такі претенсії до неї в листі українських католицьких мирян та закид в ігноруванні моральних принципів.

Чи прийдуть діла за словами?

Сама конференція і її підписання Кінцевого акту могли бути ідеальною нагодою поставити цілком конкретні умови російським комуністам, що були так зацікавлені одержати підписи західніх країн під документ про европейську безпеку і співробітництво. Їх, на жаль, не зроблено. Якщо б був це зробив Ватикан, а відмова прийняти такі конкретніші умови збоку Кремля була б довела до непідписання архиєпископом Кассаролі Гельсінського акту, як був би зріс престиж і авторитет та моральний рівень Католицької Церкви! А факт підписання, без ніяких конкретних зобов'язань, є лише черговою нагодою для Совєтів „набрати" західніх дипломатів і католицьких достойників.

Частина Кінцевого акту, цього обширного і словесного документу, яка містить постанови про права людини і релігійну свободу, сама по собі на папері звучить ду

(Закінчення на стор. 3-ій)

НАШІ ВИБОРЧІ ШАНСИ

(Н. Н.). — Коли в останній передвиборчий час заговорити з нашими людьми про шанси наших українських кандидатів посісти місце хоч би в найнижчій законодавчій установі — міській раді, збудите такою темою тільки апатію й безнадію: — Шкода труду, ми не маємо й ніколи не матимемо шансів. Нас попросту замало в цій країні і в поодиноких громадах. От, у Канаді — інша справа: там українці, з таким самим числом (як ми тут) сила!..

Тим часом, такий песимізм безпідставний. То правда, що числова перевага — це поважний, може найповажніший гарант перемоги для етнічної групи, але крім неї є ще інші гаранти, які можуть дати перемогу навіть найменшій етнічній групі, і то в посяганні по найповажніші пости всеамериканського рівня.

Яку „велику чисельну групу" уявляють із себе словінці стейту Огайо?.. Проте словінець Френк Ловші довгі роки керував долею стейту як губернатор, а потім керував, чи співкерував долею цілої Америки, як сенатор у Вашінґтоні., — ба, навіть в один час був надією багатьох (не тільки словінців) на пост президента найпотужнішої держави світу!..

В наші дні одним із двох сенаторів Північної Дакоти є араб Абурезк. Скільки арабів може бути в цьому стейті? Без докладного підрахунку й ризика можна виключити можливість, щоб названого сенатора могли виключно власними силами вибрати тамошні араби. На нього голосував і вибрав його місцевий американський загал. А це значить, що є якийсь спосіб і засіб, як добратися до свідомости й сантименту американського виборця.

Цим способом і засобом є підперта розумом і тактичним спритом жертвенна довготривала праця кожного кандидата для загалу своїх виборців. Він мусить публічно виявити помилки й недостачі існуючого ладу та його керівників, вийти зі своєю кращою програмою чи системою, вияскравити користі, які принесе його плятформа виборцям. З цією метою кандидат мусить зводити важкі бої з закоріненим „естаблішментом", наражувати себе на різні неприємності, мусить терпіти різні провокації, ба, погрози, — але врешті-решт його зусилля й жертви кільчаться в умах і серцях виборців. Вони вираховують, що з цим кандидатом їм хатиметься краще, ніж з іншими, і голосують на нього, не конче заглядаючи в його етнічне підложжя.

Стало - буть, передумовою та головною умовою виборчого успіху українського кандидата до законодавчих, чи виконавчих органів у цій країні є його загально - американська суспільна праця в користь виборців, і то не випадкова, кількатижнева, перед виборами, але постійна, органічна праця суспільника. Тільки така постава зробить ім'я кандидата серед виборців „хатнім словом", — як кажуть американці, — а самого кандидата — „їхнім" кандидатом.

Проте, все це ще не гарантія перемоги. Треба не забувати, що кандидатів з вирахованими тут передумовами й умовами є декілька. Їх, звичайно, треба пересіяти крізь решето правиборів на внутрішньо - партійній площині („праймери елекшин" навесні), а потім тільки два партійні фіналісти стають восени цього року у вівторок 4-го листопада, до кінцевої розгри. Виграє той, хто здобуде більшість голосів.

І тут приходить частина друга наших виборчих шансів: постава загалу українських виборців.

Говорити, мовляв, участь українських виборців може бути тільки допоміжною, то велика помилка!.. Ясно, що у випадках величезної переваги голосів (чи великого недобору голосів у нашого кандидата) українські голоси не перерішують справи. Але у випадках більш-менш однакових сил, українські голоси таки перерішують перемогу. А що ніколи не знати, скільки українських голосів буде для перерішення потрібно, то рада на те тільки одна: віддати на свого українського кандидата всі українські голоси! Обґрунтовувати потребу зайво, зі своєю людиною „нагорі" наша справа ітиме краще, ніж із несвоєю... А труд мінімальний: зареєструватися в „Борд оф Елекшинс", не пізніше як місяць до виборів, подбати про реєстрацію своїх синів і дочок, які скінчили чи до дня виборів скінчать 18 років життя, — а в день виборів піти до свого виборчого льокалю і віддати свій голос на свого українського кандидата.

І ще одне: не говорити, мовляв, наш кандидат не має виглядів на перемогу. Бо ці „вигляди" залежать теж від Вашого голосу та від голосу кожного українського виборця, управненого до голосування в даній справі.

Леонід Полтава

ГОЛЛЯНДСЬКИХ БРАТІВ ГІДНО ЗУСТРІНЕМ

(Репортаж)

3

Уродженець Західньої України, він співав з дитинства. Першим учителем співу малого Влодка була рідна співуча матуся, потім місцева „Просвіта", а по Другій світовій війні 15-річний Володимир вчився в Німеччині, будучи учнем української гімназії, і кобзарського мистецтва в Капелі бандуристів ім. М. Леонтовича, в мистецького керівника її, славного кобзаря Григорія Назаренка. Той майстер збудив у Володимира Луцева таку любов до пісні, музики, бандури, що їм юнак вирішив присвятити все своє життя, — а тільки так можна досягнути вершин. Музичні студії продовжував у Консерваторії св. Трійці в Лондоні у проф. Бейтса. Після іспитів його прийняли до відомої у мистецькому світі державної Консерваторії св. Кекилії в Римі, і після 4 рр. студій — завершив музичну освіту в Лондоні, у проф. Густава Захера.

Маестро Луців живе з родиною поблизу Лондону. Дочки Анна й Оксана вчаться, дружина Леся радо співає (на деяких платівках В. Луцева чуємо її м'який приємний голос). Крім співочої кар'єри, Володимир Луців виявив себе як автор цікавих статтей і репортажів з різних країн світу, де перебував у зв'язку з концертами.

Громадянин Великої Британії, український видатний соліст - бандурист Володимир Луців має почесну грамоту стейту Массачузетс, срібну медалю за виступи на кораблях „Квін Мері" та „Квін Елізабет", золотого ключа міста Клівленду та ін. відзначення; нагадаємо, що він здобув перше місце і Европейську чашу на Міжнародному конкурсі співаків у Бельгії, коли виступи українського майстра співу і гри на бандурі передавали через усю мережу „Евроазії".

Не цитую відгуків міжнародної преси, бо їх — цілі томи, адже маестро Володимир Луців дотепер дав понад 200 виступів у понад 20 країнах світу. На 5-х своїх довгограйних платівках він уже записав понад 60 пісень. Після сл. п. майстра оперного співу Мирослава Скали-Старицького — важко знайти в закордонному мистецькому середовищі у наш час більш успішного, динамічного й абсолютно талановитого співака.

Календарець відвідин

„Бандуристе, орле сизий"..

Цього разу сизими орлами будемо звати понад 40 співаків - голляндців, їхнього мистецького керівника д-ра Мирослава Антоновича та соліста - бандуриста Володимира Луцева, які прилетять до нас на крилах літака, щоб потім підносити нас у найвищі висоти на крилах рідної української пісні.

Прибуття Візантійського Хору до Америки й Канади — це не лише культурна мистецька подія великого значення, а й політична. Про їхні виступи будуть інформувати американські радіовисильні, які передають програми українською мовою в Україну, — про виступи голляндців, які співають українські твори! — про приклад і зразок культурної співпраці між народами, без московського „кнута".

Нині наша громада відзначає 100-річчя з часу поселення перших українців у Америці ц.р. на Острові „Свободи", біля Музею Еміграції в Ню Йорку буде влаштована Українська Виставка з цієї нагоди. І з цієї нагоди там, на острові, на який звернені очі всіх вільних і поневолених мільйонів людей, — будуть виступати наші голляндські гості во славу незнищимої культури Нескореної України.

Подаємо календарець відвідин.

Концерти відбудуться в таких місцевостях: ж о в т е нь 1975 р.: 25-го — Монтреаль Квебек; 26-го — Торонто, Онтаріо; 28-го — Гамільтон, Онтаріо; 29-го — Сен Кетерінс, Онтаріо; 30-го — Рочестер, Ню Йорк; 31-го — Сиракюзи, Ню Йорк.
Листопад, 1975 р.: 1-го Філядельфія, Па.; 2-го — Ню Йорк, Н.Й; 4-го — Йонкерс, Н.Й; 5-го — Ню Арк, Н.Дж. 6-го — Вашінґтон, Д.С.; 7-го — Клівленд, Огайо. 8-го — Чікаго, Ілл.; 9-го — Детройт, Міч.; 9-го — Віндзор, Онтаріо.

Сподіваймось, що на програмках виступів Візантійського Хору будуть не лише назви творів та прізвища композиторів, а й прізвища виконавців - голляндців. Ми хочемо їх пізнати і бажаємо щиро їм подякувати за 25 - річний труд і за вірність — вірність світовій і національній нашій культурі.

Дорогі читачі, візьміть ваших дітей і молодь на ці концерти! Покажіть їм, як чужі люди люблять наш спів — цей маленький сегмент нашої великої культури; поясніть молоді, що побратимами стали нам голляндці, бо рідні нам по праці та ідеї. А запросивши голляндських гостей додому, не замучуймо їх розбухлими родинними альбомами; хіба гість сам попрохає дозволу оглянути... Покажімо їм 2-3 світлини з нас, біля пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні чи у Вінніпегу, біля пам'ятника гетьманові Іванові Мазепі на „Союзівці", чи біля пам'ятника Лесі Українці у Клівленді. А більше розпитуймо їх про їх життя, працю, про спів. Покажімо їм все, дійсно гідне уваги. І не забудьмо, що вони майже щодня будуть співати, переїздити з місця на місце, подекуди співатимуть двічі денно, — отже даймо нашим дорогим друзям - гостям найкращу змогу також по-справжньому відпочити.

А понад усе — слід виявити нашим голляндським братам наше серце і нашу душу — душу, яка крізь Нескорену Україну обіймає і любить увесь Божий світ.

(Кінець)

ЕКОНОМІКА Й ПОЛІТИКА

(Продовження зі стор. 2-ої)

справу, що г о с подарські труднощі — явище світове; перебравши владу, вона відповідала б за кризу... Також Москві революція у Франції непотрібна. Вона була зайва й у 1968 році. Деякі потягнення совєтської амбасади в Парижі напередодні президентських виборів таки дещо допомогли Жіскар д'Естенові їх виграти...

Ця криза заставляє проте Францію не скидати всього на ліву політику, й уряд шукає шляху до „нового суспільства", в якому було б більше справедливости й життя поправилось якісно: від умов праці до природного оточення. Якщо добробут усуває підстави для революції, то не усуває підстав для невдоволення. Адже не лише робітник відчуває, що наша цивілізація зводиться до абсурду, коли людина від швидкої праці при машині (не лише робітник, але й інженер при компюторі) над міру втомлюється. Коли її нерви вишарпує їзда автом по забитих вулицях чи в галасливій підземці. Коли множаться недуги від ненормальних харчів і затруєного повітря, — ріст заробітку не все розв'язує.

Та не слід при цьому забувати й про політикум. Чому й досі тричі на практиці збанкрутований марксизм знаходить стільки прихильників, зокрема серед молоді? Проповідь ідеалів рівности безклясового суспільства буде так довго притягати людей, як довго не дізменшиться еґоїзм кляс і людей взагалі. Цей еґоїзм з одного боку жене молодь до бунту проти наявних відносин („естаблішмент" — магічне слово), а з другого — змушує такого Роже Ґароді писати про потребу Церкви й релігії для „реформи людини", яку марксизм думає провести цілковито односторонньо, позбавляючи всіх духових прикмет. Кожна „єресь" має свої підстави.

У нашій спільноті якось зовсім зникли програмові дебати й студії. І не лише тому, що сьогодні дуже важко передбачувати устрій майбутньої української держави. А також тому, що ми погрузли в добробуті, задоволені тим, про що давно мріяли, а часом маємо сьогодні те, про що й не мріяли на рідних землях. Наша мала спільнота у вільному світі замикається, коли не в кляси, то в кляни, яких основою є рівень річного заробітку. Але чомусь боїмося (чи лінуємося?) і тут шукати причин байдужіння старших і бунту молоді. Ця тема заслуговує на окремий розгляд. А криза, яка всім нам загрожує також, повинна б нас до цієї теми спрямувати.

У ТОРОНТІ ВІДБУВСЯ...

Закінчення зі стор. 1-ої)

гості з Америки; — складали привітання: о. Тимофій Міненко — заст. голови СКВОР, д-р Б. Білаш — голова КЦУШР, Б. Голинський — голова ОУПК.

Як бачимо, для всіх цих справ, щоб їх поставити на своє місце, треба було б цілого тижня, а не двох днів. До речі, верх тут узяли справи не семінарного порядку, а конференційного. учителі не мали часу висловитись про свої найпекучіші справи.

Коментар: на кінець вибрано підготовчий комітет для наступного семінара. Небезпека в тому, що ми звикаємо працювати тільки для з'їздів. Кінчимо один з'їзд і зразу вибираємо комітет підготовки для наступного з'їзду. А як з постановами з'їздів? Хто їх виконуватиме? На цьому семінарі — конференції заторкнено багато важливих справ. Їх не можна відкладати до другого семінара. А то зводиться до того, що на кожній конференції говоримо про одне й те саме, а за виконання цих справ ніхто не береться. Відбулась свого часу всеканадська конференція у Вінніпезі, на якій обговорювано програми навчання. Про ці самі справи говорено і на детройтській конференції, про ці самі справи говорено і на семінарі в Торонті. А програми й досі не виготовлені — вони, мабуть, ждатимуть наступного семінара, для якого вибрано вже комітет. Замало сказати, що семінар відбувся успішно. На семінарі були й недоліки. А де без них не буває? Куди важливіша справа, як буде по семінарі? Чи вийшли ми із цього семінара збудовані в надії на краще? Чи заіснує в нас дружба і взаємна допомога в праці як рідних шкіл, так і державних? Замість критикувати одні одних — порадьте, допоможіть! упорядкуйте наше шкільництво з одним центром. Приступім до організації окремих англомовних чи іншомовних шкіл, для яких, як дехто підкреслив, в рідних школах немає місця. Поряд із курсами українознавства, створім курси українознавства і для англомовних, про що говорив п. Дяковський. Постійно працюймо над підвищенням своїх кваліфікацій і рівня навчання. Використаймо усі можливості урядових допомог, про що говорив п. Чумак. Обмінюймось своїм досвідом не тільки з нашими учителями, але й з учителями наших сусідів. Поширім культурну діяльність наших шкіл різними фестивалями, зокрема контестами живого слова, щоб збудити в дітей інтерес вивчати українську мову. Поставмо на відповідний рівень наші шкільні імпрези, про що говорили пані Зорич, Глібович, пан Мигаль. Частіше сходімся з батьками, наближім їх до наших проблем. Візьмімся за здійснення постанов Всеканадської Конференції у Вінніпезі, Конференції у Детройті, Семінара й конференції в Торонті й зустріньмо наступну Конференцію - семінар з новими досягненнями. Зробім врешті один крок вперед.

І. Боднарчук

АНДРІЙ ГРИГОРЕНКО...

Закінчення зі стор. 1-ої)

рераховання яких треба не одної сторінки паперу. В тюрмах, психіятричних лікарнях і таборах СССР караються тисячі невинних людей. Я дозволю собі пригадати прізвища деяких із них.

Мустафа Джемилев, проти якого фабрикують нове обвинувачення. Це людина, якої усі думки віддані долі свого народу — кримським татарам ,але, яка ні на хвилину не забуває про долю інших людей і народів, яка обстоює права людини. Він є член Ініціятивної групи оборони прав людини в СССР. За свободу інших людей, Джемилев платить своєю свободою — третім тюремним строком. Сьогодні він чекає на четвертий.

Леонид Плющ, ув'язнений в Дніпропетровській психіятричній лікарні. Він також є членом Ініціятивної групи оборони прав людини СССР. Людина кольосальної ерудиції і блискучого, витонченого інтелекту, мозок які намагаються висмоктати з допомогою шприци злочинці у білих халатах.

Юрій Белов і Георгій Параманов, запроторені у в'язничні психіятричні лікарні Січевки і Черняховська за їхні переконання, без надії коли-небудь вийти на волю.

Владимир Буковський, який викрив злочинну практику запроторення психічно здорових людей у психіятричні лікарні.

Семен Глузман, який здемаскував практику брехливих експертиз і за це виконання свого лікарського обов'язку заплатив багатьма роками ув'язнення і концтаборів.

Іван Світличний, український патріот, блискучий поет і гуманіст, політв'язень таборів.

Александр Фельдман, посаджений за грати на підставі сфабрикованого обвинувачення у хуліганстві. Його дійсний „злочин" — бажання жити на землі свого народу — в Ізраїлі.

Андрей Твердохлебов і Сергій Ковальов, єдиним „злочином" яких була благородна діяльність — допомога радянським в'язням.

Анатолій Марченко відбуває реченець заслання в Читинській області; автор відомої книжки про сучасні радянські концтабори для політв'язнів.

Я звертаюся до усіх людей, яким дорогі загальнолюдські вартості. Тільки постійна увага громадськости світу може оборонити тих людей, допомогти зберегти життя і, може, вийти на волю. І коли часом навіть видається, що такий тиск не цілком ефективний, то в Радянському Союзі його дуже добре відчувають. Та ж те, що багатьом з нас сьогодні можна вільно говорити — це також вислід тиску громадської думки світу.

Мир неподільний і боротьба за свободу також неподільна.

17 вересня 1975

Андрей Григоренко

Громико домагається скликання конференції в справі Близького Сходу

Ню Йорк, Об'єднані Нації. – Виступаючи у вівторок, 23-го вересня ц. р. на сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, міністер закордонних справ СССР Андрей Громико домагався скликання женевської мирової конференції, яку він уважає „одиноким механізмом, який може розв'язати арабсько-ізраїльський конфлікт на Близькому Сході". Реферуючи совєтську позицію до цієї справи, яка була пропонована дипломатами СССР на Конференції в Женеві раніше, Громико цілком поминув мовчанкою єгипетсько-ізраїльський договір про відтягнення військових частин із Синайського півострова та пропозицію державного секретаря ЗСА Генрі Кіссінджера, який пропонував, виступаючи на цій же сесії, обговорення справ Близького Сходу на „неформальних зустрічах" між дипломатами поодиноких країн.

Після промови Андрея Громика Генрі Кіссінджер заявив, що Громико не відкидає категорично пропозиції ЗСА полагодити конфлікт у приватних зустрічах, які дуже часто бувають більш успішними, як будь-яка формальна конференція. Пропозицію Ґромика Кіссінджер вважає сприємливою і ЗСА напевно погодяться на її відбуття, поінформувавши раніше про подробиці своїх союзників. Г. Кіссінджер відмітив, що ці справи він дискутував вже з Громиком на приватній зустрічі в неділю, 21-го вересня.

Як і у раніших виступах совєтських і сателітних дипломатів, Громико настоював, щоб у пропонованій ним Женевській конференції брали участь представники Палестинської Визвольної Організації, яку очолює Ясір Арафат, запевняючи при тому піддержку тим арабським країнам, які „обороняють свої права".

КАРДИНАЛ ВІЙО ВІДПОВІДАЄ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

же гарно. Між цивілізованими і нормальними партнерами це була б справді велика хартія вольностей, згідно з якою людина і окремі групи могли б жити й розвиватися як одиниці і спільноти. Проте, вартість таких документів і деклʼяративних зобов'язань із комуністичними партнерами не та сама, що між державами, які приймають спільність суспільної моралі та культурну спадщину Заходу. Комуністична етика не належить до цієї спадщини, бо це мораль, яка базується на культі влади партії, на одній ексклюзивній і тоталітарній ідеології, яка виключає інші, і претендує до монопольної контролі над одиницями і спільнотами.

Візьмім для прикладу такі постанови з Кінцевого акту в Гельсінках:

„В цьому контексті (здійснювання свобід та громадянських, політичних, господарських і культурних прав) держави учасниці визнають і респектують свободу одиниці визнавати і практикувати, окремо чи спільно з іншими, певну релігію чи вірування, діючи згідно з вимогами власного сумління"...

„Вони (держави учасниці) стверджують, що релігійні культи чи релігійні установи та організації, які діють у межах конституцій держав — учасниць, а також їхні представники можуть утримувати, в рамках своєї діяльности, між собою контакти та зустрічі, а також обмінюватися інформаціями".

Що з цього всього існує, або буде існувати в СССР та деяких інших комуністичних країнах? Існують незбиті і загально відомі факти, які доводять, що перед і після Гельсінків СССР діяв і діє якраз протилежно та заперечує своєю політикою літеру і дух цих постанов.

Чи щось зроблено в цьому напрямі Ватиканом? Не йдеться лише про дипломатичні протести, що також повинно мати місце, але хоч би про звичайну інформацію і розкривання тієї ненормальної дійсности. Навпаки, Ватиканські чинники мовчать; „Оссерваторе Романо" не пише нічого про переслідування Церкви в Литві, в Україні чи деінде, хоч для цього нині є незбиті докази. Навпаки, речники Ватикану намагаються це все прикрити, замовчати, як факти, які „заважають діялогові".

Не входимо в деталі, але хоч би нагадаймо, що на протязі останніх кількох місяців прибули вістки про чергову хвилю переслідуван Української Католицької Церкви, про арешти, священиків, єпископів, монахинь, про закривання церков і нищення церковної утварі та творів церковного мистецтва. У Ватикані про це не хочуть говорити.

Це є не лише болюче, але прямо моральний скандал. І тому відповідь кардинала Війо й кожного іншого, хто так ставиться не є вдоволяючою. Скажемо ще одне. Архиєпископ Кардиналь у своєму листі, на виразну інструкцію з Ватикану (бо такі листи зароджуються в бюрі кард. Війо) словом не згадав у двосторінковому листі окремо про долю Української Церкви в СССР. А про це і йшлося авторам українського листа. Він поминув її існування взагалі.Сказав тільки, як загально Свята Столиця „боронить прав людини". Ця відповідь прозраджує недвозначно, як сьогоднішній Ватикан загубився у своїх дипломатичних нетрях, та як дошкульно він таки зраджує „високі моральні принципи" своїм потуранням совєтській антирелігійній політиці та своїм ігноруванням героїчного змагу і терпіння залишених на себе гонених вірних.

Для дітей і – дещо старших

„МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК". Склав гурток матерів під проводом Кекилії Паліїв. ОПДЛ: Торонто, 1975. 108 ст.

Молоді батьки часто запитують як саме називається дана рослина чи тварина по-українському, чи як краще назвати даний предмет. „Мій перший словник вже стільки років був потрібним! Після першого букваря, від 4-го року життя до 10-го, ця книжка буде приємною, і допоміжною для кожної дитини, що вже вміє читати. чійпе рший-

Книжка розміром 8 і пів на 11 інчів, вона має приємну обкладинку на лискучім папері, а ілюстрували її брати Юрій і Ярема Козаки. Половина Словничка — це в поазбучному порядку рисунки з підписом, назвою даного предмету. На одну сторінку припадає по шість рисунків з одним кольором і відтінками. Друга половина книжки — це окремі тематичні сторінки, на яких подані частина тіла, одягу, назви меблів, домашніх предметів, рослин, риб, тварин, музичних інструментів, господарських предметів і т. п. При кінці книжки ще подано кілька синонімів; шкода, що ця листа не є поширена хоча до однієї сторінки — для користи старших дітей. В книжці подано, що приблизно 950 слів пояснено в цім словнику.

Це перше видання очевидно має деякі недотягнення, не всі ілюстрації очевидні, не всі слова влучно підібрані чи подані назви. Та цей перший крок є надзвичайно успішним. Словник є дуже популярний серед дітвори, яка радо бере його в руки, з приємністю перечитує чи оглядає його.

Багато починів та акцій бл. п. Цьопи Паліїв ще й досі мають корисний ефект у громадській чи педагогічній ділянках. Цей словник — це тільки один приклад з її проєктів, що вже докінчив гурт молодих матерів, з якими вона співпрацювала. Результат — „Мій перший словник побажаний і конечний, Книжку можна замовляти в кооперативі „Плай", 768 Queen St. W., Toronto, Ont., Conada M6Y 1E9.

Лариса М. Л. Онишкевич

Доповідь в УВАН о. д-ра Семена Гаюка

27 квітня ц.р. відбулося наукове засідання Історичної секції УВАН, на якому о. д-р Семен Гаюк виголосив доповідь на тему: „Полоцький акт воз'єднання" Уніятів з Православною Церквою в 1839 році та його головні довершителі".

Доповідач на початку своєї доповіді згадав про проголошення Берестейської унії в 1596 році, на підставі якої наступило поєднання великої частини духовенства і вірних Української Православної Церкви з Церквою Римо - Католицькою, широкі маси населення на західніх українських і білоруських землях цю переломову подію в житті своєї Церкви спочатку сприйняли без всякого ентузіязму, а навіть вороже. Але з часом, в наслідок різних складних обставин, а зокрема уступаючи перед силою як світської, так і духовної влади, — унія, була сприйнята народом і за поверх двохсотрічну приналежність до неї стала вважатись за свою батьківську і рідну віру.

Коли ж при кінці XVIII століття ці західні українські і білоруські землі увійшли в границі Російської імперії, то адміністративна влада останньої, під претекстом боротьби з латинством і польонізацією, що дуже закорінилися в унії, розпочала жорстоку боротьбу за душу місцевого населення, звернувши всю потужність державного апарату в першу чергу на Греко-Уніятську Церкву.

Вся ця акція не відбувалася в добровільній атмосфері, а навпаки, в атмосфері грубого насилля й терору. Непокірних, переважно священиків, ув'язнювали або висилали під ескортою на поневіряння вглиб Московщини.

Врешті, по кількох роках впертої боротьби і спротиву, духовенство і народ бачучи неспроможність протиставитись як світській, так і духовній владі, — змушені були уступити перед силою та погодитися з офіційним проголошенням поєднання Уніятської Церкви з Греко-Російською Православною Церквою, що й знайшло своє завершення в т.зв. „Полоцькому акті воз'єднання" в 1839 році.

Повторилася подія, може з деякими відмінностями і деякими варіяціями, проте по суті своїй і по своїй целеспрямованности майже тотожна з подією у Бересті в 1956 році.

Головним довершителем цієї акції, внутрі самої Греко-Уніятської Церкви, загально прийнято вважати видатного прелата греко-уніятського єпископа Йосифа Сімашка, який ще з юних років та з часів своїх студій в Немирівській польській гімназії та у Віленському університеті виніс глибоку нехіть до польщини і латинства і, бачучи сильні їх нашарування в Греко-Уніятській Церкві, енергійно включився в широко задуману акцію російської влади по наверненню уніятів на православіє. Він, разом із своїми однодумцями і співпрацівниками, також уніятськими єпископами, Антонієм Зубком та Василем Лужинським, при видатній допомозі деяких впливових уніятських священиків, доконав офіційного приєднання майже двох мільйонів українських і білоруських уніятів до Греко-Російської Православної Церкви. Щоб зберігти видимість легального поступовання протягом майже десяти років провадилася підготовча акція, яка в головному полягала на відбиранні заяв від духовенства з власноручними підписами про нібито добровільне приєднання підписаних до Греко - Російської Православної Церкви. Таким чином, до дня проголошення Польського акту, зібрано було 1305 заяв, потверджуючих згоду підписаних приєднатися до Православної Церкви. Але і тих, що рішуче відмовилися дати такі письмові зобов'язання було 593. Ця друга цифра, як бачимо, велика, що пречисто промовляє про нехіть уніятського духовенства до офіційного московського православія.

Що ж торкається народних мас, то поза спорадичними виступами і протестами в деяких місцевостях проти насильного нав'язування їм православія, — великих організованих виступів не могло бути, прийнявши до уваги безоглядність російського державного табору. Тому, звичайно, не може бути й мови, що ця подія сталася з якоюбудь участю народу. Віруючий народ у своїй масі, точно так само як і під час проголошення Берестейської унії, був тільки пасивним учасником, об'єктом історичних подій.

За цей чин російська православна історіографія звеличує Иосифа Сімашка та всіх його сподвижників, а його особисто ставить на одне з найпочесніших місць серед діячів Російсько-Православної Церкви, а натомість історіографія польська, а за нею тепер і українська католицька, таврують його і всіх його сподвижників, як відступників і зрадників віри та народу.

Досліджуючи цю добу, мимоволі доводиться поставити питання — чи справді Сімашко і всі його сподвижники були відступниками і зрадниками віри та народу? Звичайно, годі заперечувати наявний факт відступлення його і всіх, що були з ним, від римської юрисдикції. Проте, це ще далеко не рівнозначне зі зрадою вірі Христовій, а тим паче зі зрадою свого народу.

Найближчий з товаришів Сімашка в Головній Віленській семінарії Антон Зубко, в всоєму історичному нарисі п.з. „Про Греко-Уніятську Церкву" — згадуючи одного зі своїх колег по семінарії Сіроцинського, який, так як і Сімашко, прийшов з Волинської Єпархії, але який, в протилежності до Сімашки був палким польським патріотом. Ось що, про це, пише Зубко: „Поступивши в Головну Семінарію, я застав там Иосифа Сімашка, що на два роки раніше мене вступив в це заведення. Так що мені довелося два роки вчитися разом з ним. Хоч він був присланий з однієї єпархії з Сіроцинським з Луцька, але склад його переконань і відчувань був міцно збудований на грунті народному, малоруському, не знівечений польським гімназійним вихованням". Він, каже далі Зубко про Сімашка, родом з Київської губернії, (з с. Павлівки, Липовецького повіту). Я чув від нього багато народних малоруських пісень і поговірок, в яких яскраво відбивалася ненависть до ляхів і унії".

Ставши видатним пралатом Уніятської Церкви, він наполегливо боровся з польським елементом, що закорінився внутрі цієї Церкви, а ставши єпископом він категорично вимагав від підлеглого йому духовенства раз і назавжди залишити польську мову в молитвах і проповідництві, а натомість домагався виголошування проповідей тільки в рідних пастві мовах, тобто, згідно з тогочасною номенклятурою, в малоруській і білоруській.

Про його ж любов до української пісні зберігся цілий ряд авторитетних свідчень. Видатний історик Церкви св.п. проф. Василь Біднов вважає Сімашка „щирим українським патріотом".

Такими ж само ентузіястами в боротьбі за звільнення Уніятської Церкви від латинських нашарувань і польського засилля були і два найближчі його співробітники — архиєпископ Антоній Зубко — білорус, що народився на Вітебщині та архиєпископ Василь Лужинський, що походив зі села Старої Рудні, Рогатинського повіту.

Всі вище згадані ієрархи, разом з гуртом відданих їм священиків, і були головними промоторами та довершителями Полоцького „акту воз'єднання", який подібно до Берестейської унії залишив глибокий слід в історії буття українського і білоруського народів.

Після доповіді відбулася дискусія, в якій участь взяли: інж. Небожинський, проф. І. Замша, проф. В. Омельченко та інші.

Проф. д-р В. Омельченко, науковий секретар УВАН, який переводив засіданням від імени Академії і присутніх виголосив подяку о. д-рові С. Гаюкові за його змістовну і цікаву доповідь.

Н.Н.

Золотий Ювілей СУА

Тернистий і повний трагізму шлях українських Церков і народу під большевицькою дійсністю, порівнюючи з іншими республіками СССР, то релігійне і національне життя в Україні було і є найбільше переслідуване і нищене. У цій країні свободи ми можемо свобідно служити як християнським так і національним принципам. Це добре розуміли наші діди і батьки, що для успішного досягнення цього треба об'єднатися біля церковного і національного проводу. Вагу і доцільність зорганізованого життя розуміло й українське жіноцтво, яке 50 років тому поклало підвалини під велику будову СУА. Вже сама назва і форма вміщували в собі не тільки символ, але й конкретні вартості історичної традиції. Прізвища патронок поодиноких Відділів пригадують життя із дії заслужених українських жінок, а членки своєю ініціятивою, працьовитістю, крім харитативної допомоги українській потребуючій людині, де вона не була б, стараються зберегти і поширити національну свідомість українського поселення, а головно виховати у ній молоде покоління. Чи можна собі уявити тепер наше громадське життя без СУА? без тієї неконфесійної і безпартійної жіночої організації? За свій час існування СУА стало його невід'ємною частиною, як виразник ідей і потреб всенаціональних і жіночих традицій і духовости українського народу. Можна сказати, що СУА постало зовсім недавно. Але коли міряти час змінами, які в ньому зайшли, то час існування українського жіночого зорганізованого життя поза межами України, а від останньої війни без зв'язку з материком, є дуже довгим, великим і багатим. Це здорове зерно на ниві літ!

У цій проєкції Золотий Ювілей СУА має своє виразне місце. 50 літ це та височина, з якої добре видно й пройдений шлях і нові горизонти.

Тому Відділи СУА Округи Ню Джерзі гідно вшановують свою Організацію - Ювілятку бенкетом із відповідною програмою. Бенкет відбудеться 9-го листопада 1975 року о год. 2-ій по пол. у залі „Наваго" у Ірвінгтоні Н. Дж. у церкві св. Івана Хрестителя буде відправлена Служба Божа того ж дня у намірені членок СУА, за якою слідуватиме Панахида за тих, що вже відійшли від нас у вічне життя. Наша присутність у церкві і на бенкеті хай буде скромним виявом глибокої вдячности як для наших піонерок, так і довголітніх членок, які чим небудь причинилися для збереження і покращання українського світу, острівця у чужому морі — для нашої молоді, яка за існування його буде вже сама відповідати, як у ділянці думки, так і в акціях. Бож категоричною ціллю усього громадського виховання, це праця нашої молоді у своїй громаді, а наших молодих пань заповнити ряди членок СУА, а українськими дітьми наші садочки. Діти і молодь — це дорослі завтрішнього дня, це наша зміна.

Крім представників українських організацій на бенкет будуть запрошені й жіночі американські організації, представники міських і стейтових управ, сенатори і конгресмени. Це добра нагода познайомити їх з нами, як складовою частиною американського суспільства напередодні 200-річчя Незалежности ЗСА.

Ювілейний Рік СУА збігається також із Міжнародним Роком Жінки. Хоча українське жіноцтво й має свої питомі завдання, проте воно не стоїть осторонь світового руху, щоб не тратити контакту, перспективи і плятформи міжнародної дії. Найкращим доказом цього є участь молодих пань - членок Головної Управи СУА у Світовому Жіночому Конгресі у Мехіко, чи у федерації Жіночих Клюбів у Вашінгтоні у червні ц.р. В аспекті поточних подій Ювілейна імпреза є тим більше живим пам'ятником нашим піонеркам.

Тяжко передбачити, коли і в яких умовах станеться це, що принесе із собою здійснення наших бажань. Але у змінному світі є все щось стабільного — сила стояти за тим, що правильне.

Олена Бобиляк

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ.

ТАРЗАН, Ч. 7369. Брак спільної мови

„Вбивши лева, я підступив до молодого мужчини . . . Він напевно догадався, що я власне є той Тарзан, володар мавп, який почепив пересторогу на дверях хатини . . ."

. . . Але коли я не зрозумів мови, якою він говорив, то він вже не був певний хто я і чого хочу! . . .

РОЗШУК

Брат пошукує
ВАСИЛЯ СЕМЧУКА
який правдоподібно жив у Джерзі Сити або в Ню Йорку і правдоподібно його забило авто. Хто знав би про нього, прошу повідомити на адресу:
Josyf Wasylkiw
2047 W. Iowa Street
Chicago, Ill. 60622

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ МЕЛЬНИЧЕНКО — член УНС Відд. 471 ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі, Канада, помер 18-го серпня 1975 р. на 55 р. ж. Став членом УНС в 1959 р. Полишив у смутку дружину Емілію, сестру Параскевію і родину. Похорон відбувся 20 серпня ц. р. на цвинтарі Cote des Neiges в Монтреалі, Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

МИКОЛА НІМАС, член і урядник УНС Відд. 137 Т-ва ім. Б. Хмельницького в Вест Істон, Па., помер 19 серпня 1975 р. на 55 р. ж. Нар. в с. Кропівник Новий, пов. Дрогобич, Україна і став членом УНС в 1956 р. Полишив у смутку дружину Параню, 2 синів Івана і Йосифа, внука, 2 братів і сестру. Похорон відбувся 22-го серпня ц. р. на цвинтарі св. Духа в Вагнерсвіллі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Ст. Колодруб, секр.

Інж. ІВАН КОЛОДНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 385 Т-ва Запор. Січ в Мінеаполіс, Мінн., помер на 43 р. ж. Нар. в Підгайцях, Україна і став членом УНС 1975 р. Полишив у смутку маму, три сестри і родину. Похорон відбувся 21 серпня ц. р. на цвинтарі св. Марії в Мінеаполіс, Мінн.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ТЕОДОР НАДЗЬО, член УНС Відд. 156 Т-ва ім. Т. Шевченка в Честері, Па., помер 27 серпня 1975 р. на 54 р. ж. Став членом УНС 1972 р. Полишив у смутку дружину Антонію, дочку Лесю, 3 синів Волтера, Петра, Теодора мол. Похорон відбувся на цвинтарі Лави Крофт в Лінвуд, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Новак, секр.

АННА ШЛЯХТЯНЧИН — членка УНС Відд. 85 Б-ва св. Михаїла в Газлетон, Па. померла 26 серпня 1975 р. на 52 р. ж. Стала членкою УН-Союзу 1947 р. Полишила в смутку мужа Василя, 2 синів Василя і Томаса, 2 сестри Марґарету і Марію та матір. Похорон відбувся 29 серпня ц. р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Мідовс Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Панько, секр.

МИХАЙЛО ЛЕШАК — член УНС Відд. 362 Т-ва Просвіта в Бристоль, Па., помер 21 серпня 1975 р. на 80 р. ж. Нар. на Ярославщині і став членом УНС 1918 р. Полишив у смутку 3 доньки Анну, Джін, Марію, сина Андрія, 6 внуків. Похорон відбувся 25 серпня ц. р. на цвинтарі в Пендель, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ РОМАНИШИН, — членка УНС Відд. 375 Т-ва ім. Д. Вітовського в Філядельфії, Па. померла на 72 р. ж. Нар. в с. Тростянець, пов. Долина і стала членкою УНС в 1963 р. Полишила в смутку доньку Катерину, сина Михайла, невістку Катерину, внучку Ліду. Похорон відбувся 5 вересня 1975 р. на цвинтарі св. Марії в Факс Чейсі, Філядельфія, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар